

Diafanitats

S

aps què? Vinc de comprar pa.

- Ja! D'adquirir-ne per tal de fer provisions.

- No és que l'haguéssim acabat, però sempre va bé comprar-ne, oi?

- Això si no te'l regalen. Els havies de dir que te'l regalessin, amb la torna i tot. Als panarres, dóna'ls pa. I un pam de coca.

- Ja hi tornaré, potser demà passat a la tarda.

- Espera uns quants dies més. Que no se'n recordin. No els diguis que hi tornes per la torna. Que te n'hauries de prendre paciència.

- Trobo que tens raó.

- Ara, n'hi ha de tantes menes, que s'hi ha d'entendre una mica. Pa, de quin?

- Ja ho sé, però m'és igual.

- El que regalen no el pots triar. És un avantatge. Pa regalat, pa menjat!

- A casa, de vegades en parlem.

- N'hi ha que prefereixen pa del dia, però aquest no et deu interessar.

- Els ho preguntaré.

- A hores d'ara, ja ho hauries de saber. No s'ha d'abusar de les preguntes, que la gent se'n cansa. Et donarien quatre rosegons.

- Doncs no els ho preguntaré.

- Tornant a allò de la torna: què te'n sembla? És tot un detall tallat.

- Veuràs, és un xic pesat.

- No, home! Si justament no la pesen. El pa, sí, la torna, no. Va a ull.

- Potser em diran que hi torni demà.

- Si es vol pa del dia, no s'hi pot anar demà. S'hi ha d'anar avui mateix.

- Home, avui ja hi he anat, em sembla.

- Doncs, jo de tu, hi tornaria. Oi que ja et coneixen de nom i de fets?

- Fan com si no sabessin qui sóc.

- Deuen ser uns forners molt discrets. El que volen és omplir el calaix.

- És veritat: els diners els posen al calaix.

- Quants en tenen? Bé t'hi deus haver fixat!

- Sí, és clar. En tenen dos. Un a cada banda.

- I de pans per vendre?

- Unes quantes dotzenes, però sense torna. Sempre se'ls ha acabat!

- Dels dos calaixos que dius, un deu ser, segurament, tancat amb pany i clau. Pregunta'ls-ho, però amb educació.

- Abans, hi anava cada dia. Però són moltes pessetes.

Per la transcripció, Jafre Segon

Saps què? No em deixen fer festa.

- M'estranya molt, però potser tenen raó. En això no m'hi fico.

- Abans me'n deixaven fer.

- Bé, però això era abans. Més val que no hi pensis. Treballant te'n distreuràs.

- Què faries tu en el meu cas?

- Res. Suposo que m'entens. Res.

- Així em recomanes que no faci res?

- No, només et dic que res. Sempre entens una cosa per altra. I és que estàs distret com una mala cosa. Mireu si és prou!

- Perquè treballo, oi?

- Quina sortida! Podies haver dit: perquè em fa mal l'ull de poll.

- És clar, l'ull de poll.

- No tens poder de concentració! Si continues així, no faràs res de bo. Però ja t'he dit que, en això, no m'hi fico. Sóc músic!

- Treballo d'espardenyer.

- Encara? Tot el dia fent espardenyes? Ets un cas com un cabàs. Insòlit!

- Quan faig festa, no me les poso.

- Així potser que els ho demanis. Ben demanat, amb educació i raons de pes, la festa deguda esdevé concedida amb escreix.

- Tinc un parell de sabates.

- Sí, aquestes coses solen anar per parelles. I és per comoditat. Podologia!

- L'amo també en fa, però en sap més que nosaltres.

- Com se diu? Perquè suposo que els amos espardenyers tenen nom i cognom.

- Em sembla que Jaume, però és tot un senyor.

- I qui tanca l'espardenyeria? Ell mateix? O potser te la fa tancar precisament a tu, que et té com un esclau.

- No tinc les claus. Però quan faig festa em troben a faltar. Pregunten.

- Sí que és estrany! Has d'aclarir per què et troben a faltar. Sense, però, preguntar-ho, que aleshores es veuria massa la intenció secreta.

- Has dit que tu, en el meu cas, no faries res.

- Sí, una cosa així. Amb els aclariments que són del cas, per si de cas.

- I les espardenyes?

- Ets distret, no et concentres, però rumies massa. I sense mètode.

- M'agrada molt posar-me les sabates.

